

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Theologiae Mysticae Sive Exercitiorum Spiritualium Admodum Reverendi Patris P. Aloysii Siderei, Alias Vincentii Caraffa, Societatis Iesv Praepositi Generali, Tomvs ...

ex Italico Latino recenter idiomate opera et studio fidelissimi cuiusdam
interpretis donatus

Iter ad coelum in quatuor partium Semitas seu partes, & Fasciculum
Myrrhæ

Caraffa, Vincenzo

Coloniae Agrippinae, 1660

cap. 11. De Virtute liberalitatis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-49363](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-49363)

Ultimò procurandum est, ne Affabilitas solum fiat
propter motum naturale; sed eievet se ad finem su-
pernaturalem: delectando & recreando proximum
in gaudio & delectatione spirituali in Deo, & pro-
prie Deum.

CAP. XI.

De Virtute Liberalitatis.

Proprium hujus virtutis officium est, moderari
æstimationem, & affectum, a proinde usum pecu-
niam, rerumque omnium pecunia æstimabilium:
non sic superfluum, nec deficientem usum; sed quan-
tum conveniens est rectæ rationi. Quia, ut docet

2.2. q.117.
art.1.2.3.

Thomas, *Bona exteriora habent rationem utilium*
Ergo æstimatio, affectus, ususque pecu-
niam regulandus ac mensurandus est à necessitate,
sua conditionem proprii status; & proprium hujus
virtutis objectum erit æstimatio, affectus, ususque
moderatus pecunie, distribuendo & exponendo tam
liberaliter & promptè, quando cunque recta ratio id
postulaverit, idque non propter paupertatem, amicitiam,
aut ratione beneficiorum præstitutorum (hæc namque
motiva ad alias pertinent virtutes, nempe ad Misericor-
diam, Amicitiam, & Grætitudinem) sed propter motum
convenientiæ convictus humani.

q.118.a.1b

1. Principalis actus Liberalitatis est amor moderatus
divitiarum: sicut è contrario principalis actus Ava-
ritie est inordinatus earum amor. Quapropter à
D. Thomâ Avaritia appellatur vitium non carnale,
sed spirituale: quia consistit in superfluo affectu ad
pecunias: Et circa objectum corporale, quod est pecunia,
non quarit delectationem corporalem, sed solum anima-
lem: prout scilicet homo in hoc delectatur, quod divitias
possidet.

q.118.a.6?

2. Liberalitati duo opponuntur vitia: Avaritia
per excessum, quia est immoderatus amor habendi
pecunias, quam requirit, & postulat proprius status.

Prodigalitas per defectum : quia est defectum minus amando vitæ necessaria, quam conveniens. Verum si considerentur hæc duo vitia in ordine sum; ex parte Prodigalitatæ deprehenditur quia excedit in dando; & ex parte Avaritiæ deprehenditur defectus, quia deficit in dando: Prodigalitas excedit in dando, quia dat quibus non oportet (sicut in rationibus, nugigetulis, & sannionibus) & plusquam oportet, in rebus frivolis magnas faciendo expensas. Præterea si considerentur hæc duo vitia in ordine culpam, minus peccatum est Prodigalitas, quam Avaritia, teste & duce D. Thoma, qui horum affectuum tres adducit rationes. Prima est; Quia Avaritia magis differt à virtute opposita: magis enim ad liberalitatem tinet dare, in quo superabundat Prodigus, quam ad retinere, in quo superabundat Avarus. Secunda est; Quia Prodigus est multis utilis, quibus dat; Avarus autem nulli, sed nec sibiipsi, ut dicitur. Tertia est; Quia Prodigalitas est facile sanabilis, accedente sententia egestate: non ita Avaritia, quæ potius iisdem circumstantiis accedentibus accrescit.

4. Quantum ad bonum usum & præzium virtutis hujus, magis illi deferendus est affectus. Primum quia similes nos efficit Deo, Qui est maximè liberalis, cum det omnibus affluenter. Quamvis ea, quæ est Deo, Liberalitas, non sit in eo moderanda & gubernanda passionis ergò, veluti in nobis est; sed per simplicem quendam affectum dandi promptè, copiosè, gratioseque, absque retributionis respectu: ita non convenit naturæ suæ beneficæ, & inhiatè communicativæ sui ipsius.

Secundò Hæc virtus non attenditur in quantum datur, sed in affectu danti: non consistit in dono, sed in modo donandi magno cum amore, promptitudine & hilaritate. Quia de causa pauperes etiam possunt esse liberales. Unde S. Ambrosius: *Affectus dantis utilior, aut pauperem facit, & pretium rebus imparet.* Et hæc doctrina ita observanda est in praxi, ut, quando donatur aliquid alteri, & donum est exigui pretii & vilis, affectus, quo illud datur, sit magnus: præterea

q. 119. a. 3.

S. Antonin.
cap. 17. §. 3.

S. Anton.
c. 17. q. 116.
a. 1. ad 3.

In 1. de offic.

Dei, quemadmodum fecit Vidua illa Evangelica

In exercendis Liberalitatis actibus, ut sint virtutis actus, motivum non debet esse amor duntaxat, qui est actus Charitatis; sed etiam moderatus pecuniae, ut, videlicet eam ames ad rationem usum, sicut conditioni propriae personae habendo convenit.

Ad virtutem Liberalitatis magis spectat dandum quam sibiipsum. Quia consistit in rationabili usu pecuniae, & usus pecuniae est in emissione: emissio autem, quando fit ad aliquid distans, tanto magis virtuti procedit: ut patet in iis, quae proi-

Debemus esse semoti ab omni affectu Avaritiae. Primo, quia desiderium habendi sine mensura, inordinatum non eximitur a peccato: siquidem, virtutes sunt media, mensuratae sunt a fine necessitatis propriae & proximi: quapropter, ut docet Philosophus: Liberalis non est recipere ad seipsum, scilicet Ethic. c. 4.

Secundo, non tantum inordinatum affectum divitiarum, sed etiam cuiusvis alterius avaritiae & creaturae abhorreere debemus. Quia nomen quod ampliat ad omnem immoderatum appetitum in corpore, quae est avaritia, dicitur: Avaritia est non solum pecunia; sed ambitur.

In locum Avaritiae temporalis & malae succedere debet Avaritia spiritualis & bona, a Deo valde commendata: quae est desiderium bonorum spiritualium, Gratiae & Gloriarum: Facite vobis sacculos, qui non veterascunt, thesaurum non deficientem in caelis.

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN